

בש"פ 1507/17 - פלונית נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1507/17

כבוד השופט ח' מלצר
פלונית

לפני:
העוררת:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיב:

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע
(כב' השופט נ' אבו-טהה) מתאריך 29.01.2017 ב-
מ"ת 5535-04-16

עו"ד נועם בונדר

בשם העוררת:

עו"ד אופיר טישלר

בשם המשיבה:

החלטה

1. לפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כב' השופט נ' אבו-טהה) ב-מ"ת 5535-04-16, במסגרתה נדחתה בקשתה של העוררת להורות לשירות בתי הסוהר (להלן: שב"ס) להביאה לראיון בהוסטל "סלעית".

אביא להלן את הנתונים הנדרשים להכרעה בערר.

רקע והליכים קודמים

2. בתאריך 04.04.2016 הוגש לבית המשפט המחוזי הנכבד כתב אישום כנגד: העוררת, הנאשם 1, והנאשמת 2 (להלן יחד: הנאשמים). על פי עובדות כתב האישום, הנאשם 1 והנאשמת 2 נישאו בשנת 1995. ל', ילידת 1984 (להלן: המתלוננת 1), היא בתה של הנאשמת 2 מנישואיה הקודמים, ואילו העוררת היא אמן של י', ילידת 1995 (להלן: עמוד 1

המתלוננת 2), ושל ר', ילידת 1998 (להלן: המתלוננת 3). לפי הנטען העוררת התגוררה בסמוך לדירתם של הנאשם 1, והנאשמת 2, וניהלה עם הנאשם 1 קשר רומנטי משנת 2001 ועד למועד שאינו ידוע למשיבה במדויק.

3. על פי עובדות האישום הראשון - בין השנים 1995-2012, הנאשם 1, נהג לבצע מעשי אינוס ומעשים מגונים רבים במתלוננת 1. עוד נטען כי המעשים הנ"ל נעשו בידיעתה ובאישורה של הנאשמת 2, וחלק מהמעשים אף נעשו יחד עמה. לפי הנטען, בשנת 2005, או בסמוך לכך, המתלוננת 1, תכננה להכיר גבר אחר, וזאת בניסיון לברוח מהנאשם 1. אולם מששמע זאת הנאשם 1, כך נטען, הוא כעס על המתלוננת 1, סרב שיהיה לה קשר עם גבר אחר, והורה לה לבוא עמו לדירתה של העוררת, ומשסירבה גרר אותה לשם בכוח. לפי הנטען, בדירה זו, הנאשם 1, דרש מהמתלוננת 1 שתלקק את איבר מינה של העוררת, שהיתה באותה העת בווסת, במשך מספר דקות בעודה בוכה. מיד לאחר מכן, כך נטען, הנאשם 1 והעוררת קיימו יחסי מין בפני המתלוננת 1.

במסגרת האישום הראשון, יוחסו לעוררת העבירות הבאות: עבירות מין במשפחה (אינוס) - עבירות רבות לפי סעיף 345 (ב)(5)+(1), בנסיבות סעיף 345 (א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), בצירוף סעיפים 351(א) ו-354 לחוק העונשין, ועבירות מין במשפחה (מעשים מגונים) - עבירות רבות לפי סעיף 348 (ב), וסעיף 345 (ב)(5)+(1), בנסיבות סעיף 345 (א)(1) לחוק העונשין, בצירוף סעיפים 351(ג)(2) ו-354 לחוק העונשין.

4. על פי עובדות האישום השני - בשנת 2002, או בסמוך לכך, הנאשם 1 והעוררת היו בחדר השינה של העוררת, ואז הם קראו למתלוננת 2 וקיימו יחסי מין לעיניה, תוך שהנאשם 1 מודיע למתלוננת 2 כי עליה לצפות בהם כדי שתצטרף אליהם בעתיד. במועד סמוך לכך, כך נטען, העוררת והמתלוננת 2 שכבו במיטה בחדר השינה של העוררת, והעוררת אמרה למתלוננת 2 שעליה להפגין את אהבתה כלפיה בכך שתלקק את איבר מינה. המתלוננת 2 עשתה כן, למשך מספר דקות, ולאחריהן הפסיקה, ואז בתגובה, לפי הנטען, העוררת התלבשה ויצאה מהחדר. עוד נטען כי בשנת 2004, או בסמוך לכך, העוררת והנאשם 1 קיימו יחסי מין, בסלון ביתה של העוררת בפני המתלוננת 2, והם אמרו לה להסתכל עליהם. במסגרת האישום השני נטען עוד כי בשנים 2009-2010, או בסמוך לכך - העוררת ביצעה במתלוננת 2 ובמתלוננת 3 מעשים מגונים מגוונים. בסמוך לכך, במועד נוסף, נטען כי הנאשם 1 הגיע לדירתה של העוררת, בעת שהמתלוננת 3 הסתרקה ואמר לעוררת כי המתלוננת 3 יפתה. מיד בסמוך נטען כי העוררת התקרבה למתלוננת 3, ולטפה את שערה ומששה את ישבנה.

בכתב האישום נטען עוד כי במהלך השנים 2006-2007 העוררת תקפה פעמים רבות את המתלוננת 2 ואת המתלוננת 3 בדירתה, בשימוש בחגורה על רגליהן וישבן, עד שלפי הנטען, הותירה סימנים ושטפי דם על גופן, והכל, כך נטען, בעידודו של הנאשם 1. עוד נטען כי בשנת 2010 המתלוננת 2 הוצאה מחזקתה של העוררת, בעוד שהמתלוננת 3 הוצאה מחזקתה רק בשנת 2011 - לשירותי הרווחה.

במסגרת האישום השני יוחסו לעוררת העבירות הבאות: עבירות מין במשפחה (מעשים מגונים) - עבירות רבות לפי סעיפים 348 (ב) ו-345 (ב)(5) + (ב)(1) בנסיבות סעיף 345 (א)(1) לחוק העונשין, בצירוף סעיפים 351(ג)(2) ו-354 לחוק העונשין; עבירות מין במשפחה (מעשה סדום) - עבירות רבות לפי סעיף 347 (ב) בנסיבות סעיף 345 (ב)(5)+(1), בנסיבות סעיף 345 (א)(1) לחוק העונשין, בצירוף סעיפים 351(א) ו-354 לחוק העונשין, ותקיפת קטין הגורמת לחבלה של ממש על ידי אחראי - עבירה לפי סעיף 368 בסיפא לחוק העונשין.

5. על פי עובדות האישום השלישי - בתאריכים 22.03.2016 וה-23.03.2016, העוררת ניסתה להניא את המתלוננת 2 מלמסור הודעה בחקירתה, באמצעות שליחת הודעות כתובות למתלוננת 2, אשר בגדרן נכתב בין השאר, כי המתלוננת 2 שופטת את הנאשם 1, וכי העוררת מבקשת ממנה: "לסלוח לו, ו... לא גרום לילדים שלו לסבול בלעדיו וכי אשתו של הנאשם תעבור בידיים בין גברים זרים שיכולים לאנוס אותה ולהדביק במחלה את הילדים שלה ואותה". נוסף לכל האמור נטען כי העוררת ביקשה את סליחתה של המתלוננת 2.

במסגרת האישום השלישי יוחסה לעוררת עבירה של הדחה בחקירה - עבירה לפי סעיף 245 (א) לחוק העונשין.

הליכי המעצר

6. בד בבד עם הגשת כתב האישום - המשיבה הגישה לבית המשפט המחוזי הנכבד בקשה לעצור את הנאשמים עד לתום ההליכים המתנהלים נגדם. בתאריך 03.05.2016 - בית המשפט המחוזי הנכבד קבע, כי בעניינם של הנאשמים קיימת תשתית ראייתית לכאורית, המקימה סיכוי סביר להרשעתם בעבירות המיוחסות להם, וכי מתקיימת בעניינם עילת מעצר סטטוטורית. עם זאת, בית המשפט המחוזי הנכבד הורה, כי נוכח חלוף הזמן מביצוע המעשים הנטענים - יוכן בעניינם של הנאשמים תסקיר מעצר, שיעמוד על רמת המסוכנות הנשקפת מהם, וכן יבחן את אפשרות שחרורם לחלופת מעצר.

7. בתאריך 23.05.2016 התקבל תסקיר מעצר בעניינה של העוררת לפיו: העוררת בת 47, עולה חדשה, ללא עבר פלילי ובעלת סיפור חיים קשה. שירות המבחן מסר כי העוררת שוללת כל התנהגות מינית חריגה כנגד בנותיה ובכלל. עוד נמסר כי העוררת חווה את מעצרה כמעצר שווא, ומאשימה את אמה, שהסיתה את בנותיה נגדה וכנגד הנאשם 1. שירות המבחן התרשם גם כי העוררת בעלת רקע של בעיות נפשיות, שלא טופלו, מתקשה לנהל חיים יציבים ועצמאיים, וכי במשך השנים היא היתה שקועה בקשייה ובמאבק ההישרדות שלה. שירות המבחן מסר כי העוררת נטתה ליצור יחסי תלות לא בריאים עם אנשים סביבה, אותם חוותה כדומיננטיים, כאשר היא מתקשה להפעיל שיקול דעת עצמאי ולהכיר בהשלכות מעשיה. בתוך כך שירות המבחן העריך כי קיים סיכון להישנות התנהגות פוגעת בעתיד.

נוכח האמור ומשהעוררת לא הציעה חלופת מעצר - שירות המבחן לא בא בהמלצה בעניינה, ואף ציין כי התרשם שמעצרה של העוררת מאפשר לה לקבל טיפול ותמיכה.

8. בתאריך 31.05.2016 התקיים דיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים, ובגדרו בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי בהיעדר כל חלופה בעניינה של העוררת - אין מנוס, בשלב זה, מלהורות על מעצרה עד לתום ההליכים. בית המשפט המחוזי הנכבד הוסיף וקבע כי לעוררת שמורה הזכות לפנות בכל עת בבקשה לעיון חוזר, ככל שתימצא חלופה הולמת בעניינה.

9. משלא הסתיימה שמיעת הראיות בתיק העיקרי, בתוך 9 חודשים, המשיבה הגישה לבית משפט זה בקשה להארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). בתאריך 01.01.2017 חברי, השופט א' שהם, הורה כי בשלב זה תימצא העוררת במעצר, וזאת עד ובכפוף להחלטה אחרת. בנוסף נקבע כי חלופת המעצר שהעוררת הציעה במעמד הדיון

(שהתקיים בתאריך 01.01.2017) בהוסטל "סלעית" (להלן: ההוסטל) המצוי בתל אביב-יפו, תיבחן על ידי שירות המבחן, אשר ימציא לבית המשפט המחוזי הנכבד את מסקנותיו, תוך 14 ימים, והוא יבחן את החלופה המוצעת כחוכמתו. בנוסף לכך נקבע כי המשיבה תמסור לבית משפט זה הודעה מעדכנת באשר להחלטתו של בית המשפט המחוזי הנכבד, וזאת עד לתאריך 22.01.2017 (ראו: בש"פ 9975/16 מדינת ישראל נ' פלוני (01.01.2017)).

10. בתאריך 25.01.2017 הוגש לבית המשפט המחוזי הנכבד תסקיר מעצר משלים בעניינה של העוררת, ובמסגרתו שירות המבחן התייחס להצעה לחלופת מעצר בעניינה של העוררת בהוסטל הנזכר לעיל. במסגרת התסקיר המשלים נמסר כי העוררת הביעה ספק בדבר יכולתה להסתדר עם אוכלוסיית ההוסטל – הכוללת נשים משוקמות מזנות, ואולם ביטאה רצון לעבור לחלופת מעצר בהוסטל, מתוך מחשבה כי התנאים בו יהיו טובים יותר עבורה. לאחר שיחה עם צוות המקום – הוסכם כי יקבע לעוררת ראיון בהוסטל בתאריך 30.01.2017. חרף כל האמור, בסיכומם של דברים, שירות המבחן קבע כי נוכח המסוכנות הנשקפת מהעוררת – חלופת המעצר במסגרת ההוסטל איננה מתאימה, בנסיבות, משום שמדובר במרכז טיפולי-שיקומי, שאיננו במסגרת סגורה, והשהות בו וולונטרית, ומשכך ההוסטל איננו מאפשר פיקוח צמוד.

11. בתאריך 29.01.2017 במסגרת דיון שנערך בבית המשפט המחוזי הנכבד בשאלת ההיתכנות לחלופת המעצר במסגרת ההוסטל. בא-כוח העוררת ביקש לאפשר לה לצאת לראיון בהוסטל – חרף העובדה ששירות המבחן לא בא בהמלצה לכך. בנוסף, בא-כוח העוררת עתר כי בית המשפט המחוזי הנכבד יכריע בסוגיה רק לאחר הראיון. בתום הדיון, בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי נוכח: האמור בתסקיר המשלים; רמת המסוכנות הנשקפת מהעוררת, ובשים לב לכך שטרם הסתיימה פרשת התביעה, לרבות שמיעת עדותן של המתלוננת 2 ושל המתלוננת 3, כמו גם העובדה שמאפייניה של העוררת אינם מתאימים למסגרת המוצעת – העוררת תישאר במעצר עד תום ההליכים המשפטיים נגדה, וכי אין מקום להורות לשב"ס להביא את העוררת לראיון בהוסטל.

מכאן הערר שלפני.

התפתחויות נוספות

12. בתאריך 05.02.2017, המשיבה הגישה לבית משפט זה הודעה מעדכנת כאמור בפסקה 9 שלעיל, במסגרתה נמסרו, בין היתר, ההתפתחויות המתוארות בפסקאות 10-11 שלעיל. בתאריך 16.02.2017 בא-כוחה של העוררת הודיע כי היא עומדת על התנגדותה לבקשה להארכת מעצרה.

13. בתאריך 22.02.2017 חברי, השופט א' שהם, קיבל את בקשת המשיבה והורה על הארכת מעצרה של העוררת מאחורי סורג ובריה ב-90 ימים נוספים, בקובעו, בין השאר כדלקמן:

"בידון דידן, יוחסו למשיבות (הנאשמת 2 והעוררת – ח"מ) עבירות מין חמורות במתלוננות, כאשר למשיבה 3 (העוררת – ח"מ) מיוחסות אף עבירות אלימות קשות כלפי בנותיה. כפי שציינתי בהחלטה בדבר הארכת מעצרו של המשיב 1 (הנאשם 1 – ח"מ), "העובדות המתוארות בכתב האישום מעוררות חלחלה", ואין צורך להרחיב אודות חומרתן. אכן, קצב התנהלותו של התיק העיקרי אינו משביע רצון. ואולם, עד שלב זה, לא הצליחו המשיבות להציג בפני בית המשפט

חלופות הולמות למעצר. כזכור, החלופות שהוצעו על ידי המשיבות במהלך הדיון לפני נבדקו על ידי שירות המבחן, אשר מצא אותן כבלתי מתאימות עבורן (ראו: בש"פ 9975/16 מדינת ישראל נ' פלוני פסקה 12 (22.01.2017)).

טענות הצדדים

14. בא-כוח העוררת טוען כי בית המשפט המחוזי הנכבד שגה בכך שלא איפשר לעוררת לצאת לראיון הקבלה בהוסטל. לשיטתו, בשלב זה של ההליך, בו חזקת החפות עומדת לעוררת, ככל שעלה בידה להציע חלופת מעצר – היה על בית המשפט המחוזי הנכבד לאפשר לה לעבור ראיון כדי שהתאמתה תיבדק. בא-כוח העוררת גורס גם כי לא נשקפת מהעוררת מסוכנות, שכן, לטענתו, העבירות המיוחסות לה נעברו, לפי הנטען, כעשר שנים טרם שהוגש כתב האישום, ובמהלכם, העוררת ניהלה אורח חיים נורמטיבי. בתוך כך, בא-כוח העוררת מבקש להבהיר כי העבירות המיוחסות לעוררת בוצעו, לפי הנטען, כלפי מעגל קרוב של מכרים, כך שלשיטתו, לא נשקפת מהעוררת כל סכנה לציבור, מה גם שלטענתו, נוכח כך שהמתלוננת 1 והמתלוננת 2 כבר העידו, ועדותה של המתלוננת 3, צפויה לשיטתו, להיות קצרה יחסית – הסיכון לשיבוש הליכים איננו משמעותי.

הדיון בערר

15. בתאריך 23.02.2017 במסגרת דיון שהתקיים בפני, בא-כוח העוררת חזר על טענותיו בערר, וביקש להדגיש, כי לשיטתו, לא נשקפת מהעוררת כל סכנה, נוכח כך שהמעשים המיוחסים לה התרחשו כעשר שנים טרם שהוגש כתב האישום בעניינה. בתוך כך בא-כוח העוררת ביקש לבאר כי קיים הבדל, לגישתו, בין אדם שמיוחסת לו תקיפה של זרים, דבר המעיד על פי שיטתו, על מסוכנות הנשקפת לציבור, לבין אדם שמיוחסות לו עבירות, אשר בוצעו בחדרי חדרים ובתוך המשפחה.

16. בא-כוח המשיבה טען מנגד כי דין הערר להידחות. לשיטת בא-כוח המשיבה, מסוכנותה של העוררת עולה באופן מובהק מהדברים הבאים: מעובדות כתב האישום; מעמדתו של שירות המבחן, ומקביעותיו של בית המשפט המחוזי הנכבד. עוד נטען כי לעוררת מיוחסים מעשי תקיפה ואלימות, במנותק מיתר הנאשמים, וכי המעשים המתוארים בכתב האישום הופסקו רק כאשר בנותיה עזבו את הבית. בא-כוח המשיבה הוסיף וטען כי במסגרת ההליך העיקרי, הוכח, לגישתו, כי העוררת ניסתה לשבש הליכים ולהדיח את המתלוננת 2, ובשים לב לכך שהמתלוננת 3 טרם העידה, הרי שלעמדת בא-כוח המשיבה, עדיין צומחת מהעוררת מסוכנות גם לעניין שיבוש הליכי משפט. בא-כוח המשיבה גרס עוד כי העוררת איננה צפויה, ואף מסרבת לקבל סיוע מגורמי רווחה וטיפול תרופתי. בתוך כך, נטען כי על בית המשפט לתת את הדעת גם למצבן של החוסות בהוסטל, העלולות להימצא בסיכון, נוכח המצאה של העוררת במחיצתן. בא-כוח המשיבה הסביר עוד כי התנגדות המשיבה היא איננה לחלופת מעצר ככלל, כי אם לחלופה המוצעת, שאיננה סגורה – זאת נוכח המסוכנות הרבה הנשקפת מהעוררת. עוד נטען כי בניגוד לשירות המבחן – ההוסטל איננו גורם מקצועי המסוגל לקבוע את התאמתה למסגרת האמורה.

לאחר הצגת מכלול הנתונים הנדרשים להכרעה – אפנה עתה לליבון הדברים.

דיון והכרעה

17. לאחר עיון בערר ושמיעת באי-כוח הצדדים – הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות. מסקנתי זו, תנומק בתמצית מיד להלן.

18. השאלה האם להתיר לעוררת לצאת לראיון בהוסטל איננה שאלה טכנית, כי אם שאלה מהותית לפיה: בהנחה שהעוררת תתקבל להוסטל – האם ראוי, בנסיבות, כי בית המשפט יורה לשחררה לחלופת מעצר זו (בהנחה שהעוררת אכן תתקבל להוסטל). ככל שהתשובה לכך שלילית, ובית המשפט איננו סבור כי החלופה המוצעת בידי העוררת תוכל לאיין, או להפחית משמעותית את מסוכנותה, הרי שאין מקום לשלוח אותה לראיון, לבל הדבר ייטע בלבה של העוררת תקוות שווא (ראו: בש"פ 7606/09 אלמחתסב נ' מדינת ישראל (04.10.2009)).

19. השאלה הנדרשת להכרעה בנסיבות הינה איפוא האם חלופת המעצר המוצעת על ידי העוררת תוכל לעמוד באמות המידה הנ"ל. שירות המבחן העריך, כאמור בפסקה 10, כי מהעוררת נשקפת מסוכנות, אשר איננה ניתנת לאיין, או להפחית משמעותית, באמצעות חלופת המעצר המוצעת. בהקשר זה כבר קבעתי ב-בש"פ 9359/16 מדינת ישראל נ' עמאש (13.12.2016), כדלקמן:

"הגם שבית המשפט איננו מחויב באימוץ המלצותיו של שירות המבחן, הרי שסטייה מהמלצה שלילית של שירות המבחן תיעשה באופן חריג, ומקום בו קיימים לכך טעמים כבדי משקל" (שם, פסקה 15; ראו גם: בש"פ 8679/13 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 16 (01.01.2014); בש"פ 5861/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (08.08.2016)).

בנידון דידן – לא מצאתי כי טעמים מעין אלו מתקיימים, בנסיבות, וזאת נוכח המעשים החמורים המיוחסים לעוררת, בכללותם: עבירות מין חמורות כלפי המתלוננות, ועבירות אלימות קשות כלפי בנותיה. בהתייחס למעשים האמורים קבע חברי, השופט א' שהם כי: "העובדות המתוארות בכתב האישום מעוררות חלחלה" (ראו: עניין פלוני, פסקה 12) – קביעה, שאין לי אלא להצטרף אליה, בנסיבות.

20. יתר על כן, מהתסקיר המשלים בעניינה של העוררת עולה גם כי העוררת, עצמה, איננה סבורה, כי תשתלב עם האוכלוסייה הפוקדת את ההוסטל, ואף נמסר כי העוררת סבורה כי היא איננה זקוקה לטיפול. מנגד במסגרת תסקיר שירות המבחן נמסר כי העוררת זוכה לתמיכה ולטיפול במסגרת המעצר ויתכן כי בראייה שיקומית, לעת הזו – אין חלופה טובה הימנה בנמצא.

בנסיבות האמורות – לא די ברצונה של העוררת ליהנות מתנאים נוחים יותר, בלא הצגת כל תכלית שיקומית. ההוסטל איננו מהווה חלופה ראויה עבור העוררת, ולא די בחלופה זו כדי לאיין, או למיצער לצמצם את רמת המסוכנות הנשקפת ממנה.

נוסף למעשים החמורים המיוחסים לעוררת, יש להזכיר כי מיוחסים לעוררת גם ניסיונות לשיבוש הליכי חקירה ומשפט, ובמצב דברים זה אינני סבור, כי לעת הזו, ניתן לתת בעוררת אמון ולשחררה לחלופת מעצר בדמות ההוסטל, שכן ההוסטל הינו מרכז טיפולי-שיקומי פתוח, אשר איננו מאפשר פיקוח צמוד – כזה הנדרש בנסיבותיה של העוררת, ובהתחשב גם בכך שהמתלוננת 3 טרם העידה.

21. נוסף על כל האמור לעיל, ההוסטל מעודד יציאה לעבודה וקיום שגרת חיים כחלק מהליך השיקומי, והשהות בו מתבצעת על בסיס וולונטרי, הנה כי כן בלא נכונות לשיתוף פעולה ומוטיבציה לקבלת טיפול מצד העוררת - אין כל ביטחון שההליך הטיפולי לו העוררת זוכה במעצר ימשך. זאת ועוד, פרט לעובדה שמאפייניה של העוררת אינם תואמים את מאפייני המסגרת המוצעת, נראה גם כי נוכחותה עלולה לסכן את הנשים הפוקדות את ההוסטל, ונראה כי גם שיקול זה פועל לרעתה.

22. יחד עם זאת, ובשים לב לכך שהמשיבה איננה מתנגדת, עקרונית, לאפשרות שחרורה של העוררת לחלופת מעצר הדוקה - פתוחה בפניה הדרך להגיש לבית המשפט המחוזי הנכבד בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרה, ככל שתימצאנה חלופות מעצר הולמות אחרות, או מעצר בתנאי איזוק אלקטרוני. אלו תיבחנה עניינית על ידי בית המשפט המחוזי הנכבד, אשר יחליט לגביהן בהתאם למיטב שיקול דעתו.

23. נוכח כל האמור לעיל - הערר נדחה, בכפוף לאמור בפסקה 22 שלעיל.

ניתנה היום, כ"ב בניסן התשע"ז (18.4.2017).

ש ו פ ט